

Příběhy našich sousedů

Životopis - Jiří Muzikant

Pan Jiří Muzikant pochází z Vysokého Mýta, narodil se 20.3. 1930 společně se svým dvojčetem Evou. Rodiče, Norbert a Klementina Muzikantovi, byli oba dva učitelé, proto kladli velký důraz na studium. Vždy pro něj byli vzorem. Pilnost, důslednost, svědomitost a ochota pomáhat, jsou jedny z pilířů v životě Jiřího. Se sestrou měl a má velmi dobrý vztah a váží si jí. Zajímavostí je, že babička pana Muzikanta, Bohuslava Martinová z Poličky, byla sestřenicí známého, především klavírního skladatele Bohuslava Martinů.

Dvojčátka Muzikantova, 1931

Dětství pana Muzikanta bylo plné radosti. Krásné chvíle zažíval hlavně při skautingu, kam vstoupil v osmi letech. Byl suchozemským skautem v oddílu Lejsek. Tento koníček mu velmi přirostl k srdci a formoval jeho osobnost. Roku 1934 oslavili vysokomýtští skauti 15 let činnosti průvodem městem a programem v klubovně. Dívčí i chlapecká část měla od roku 1936 každá vlastního vedoucího. Zákaz skautského hnutí proběhl roku 1940. Činnost byla obnovena o pět

let později. Skauti a skautky zajišťovali pořádkovou službu, přenos zpráv a řídili dopravu. Činnost nedobrovolně přerušena sloučením se Československým svazem mládeže roku 1949. Někteří skauti dále pracují pod hlavičkou ČSM, jiní svoji aktivitu končí. Obnovení skautingu se setkává s velkým zájmem dětí i rodičů roku 1968.

Tatínkův dětský sbor

Pan Muzikant se věnoval divadlu. Kulturní život plný nádherné hudby a malebných hereckých scén mu byl velmi blízký. Proplouval mezi drsným světem tam venku a ladnými pohyby divadelního světa. Ve hře Vodník si zahrál hlavní roli v roce 1942. Otec byl zakladatelem vysokomýtského pěveckého sboru Otakar, kde zpíval i Jiří. Dodnes má velmi rád hudbu, do roku 2009 zpíval v tatínkově sboru.

Jiří studoval od primy do sexty na vysokomýtském Gymnáziu Otmara Vaňorného. Jeho cesta dále vedla k Vyšší odborné škole vodotechnické ve Vysokém Mýtě. S touto školou, po studiích na Vysokém učení technickém v Brně, se zaměřením na obor vodotechnické stavby, také spojil většinu svého profesního života. Byl velmi dobrým učitelem, jeho studentům pevně přirostl k srdci. Byl pro ně jako rodinou a to je asi to nejkrásnější, čeho může pedagog dosáhnout.

Za nacismu a později komunismu byla těžká doba a nevyhnula se ani pana Muzikanta. Na kole se muselo jezdit po tmě i v domech bylo osvětlení tlumené, jen to nejnужnější. Všude se rozléval strach a nedůvěřivost. Tak například, když jeli se školou trhat konopí, všude byli rozestavění ruští vojáci s nabitými puškami. Každý si musel dávat pozor na to, co říká, vysílání českého rozhlasu bylo ilegální. Pan Muzikant vyprávěl, že kdyby se na to přišlo, byla by to smrt.

Při výročí smrti Jana Palacha se jeho studenti rozhodli vydat na protestní pochod. Šli z Vysokého Mýta do Dašic, dále pokračovali ke Kolínu, z Kolína přes Pardubice a Přelouč, do Českého Brodu a nakonec dosáhli Prahy. Pan Muzikant, jako jejich třídní učitel, je velmi podporoval. Je velmi milý a cílevědomý. Kvůli nepodepsání komunistické prověřovací listiny, s kterou nesouhlasil, byl roku 1973 ale dočasně bez práce. S příchodem nového ředitele, inženýra Fialy, svou práci opět získal. Tento ředitel se ho nezastal, ale díky dobrým známostem získal své místo zpět. Nedostával ale odměny, nesměl být třídní učitel a podobně.

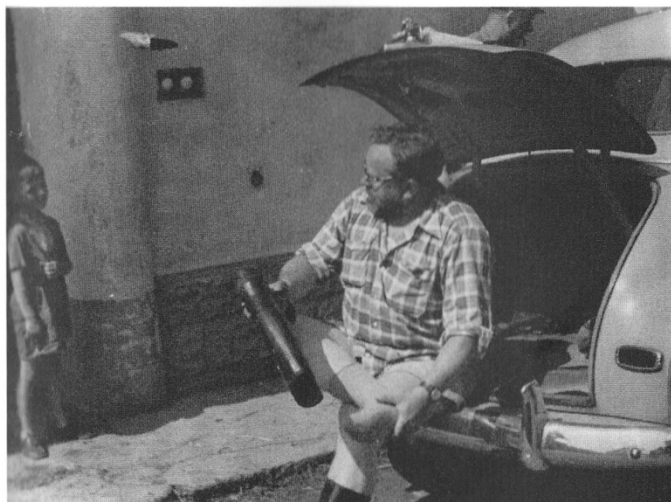
Roku 1989 se zúčastnil Sametové revoluce a generální stávky, kde cinkal klíči. Pan Muzikant řekl, že revoluci vystihují tyto slova: radost, fantazie, štěstí. Období, které skončilo, bylo špatné a i tehdy, jako za Velké francouzské revoluce, by se uplatnila věta: „Revoluce požívá vlastní děti.“

Jako učitel vodohospodářských předmětů a deskriptivní geometrii na VOŠ a SŠ stavební, se velmi zasloužil o její rozvoj správným směrem. Pan muzikant sice nemá děti ani manželku, ale za to velmi pečoval o své studenty. Pořádal mnoho plesů, vše bylo tehdy prováděno v tajnosti, Němci se o ničem nedozvěděli. Poslední pořádal na výročí 110. let

školy roku 2017. Jeho kariéra učitele skončila roku 2009, v jeho 79 letech.

Samostatná kapitola je i vztah Jiřího s Janem Werichem. Vždy k němu vzhlížel, když ho poznal, bylo mu sedmnáct let. Díky angažování tatínka pana Muzikanta do rybářského spolku se stali členové rodiny velmi dobrými přáteli pana Wericha. Do Vysokého Mýta jezdil rád. Jednou, když Werich opět navštívil Vysoké Mýto, jel na ryby i mladý Jiří. Tehdy se stavili ještě za Žižkovými a Werich oznámil: „Paní Žižková, máte nějaké pstruhy? On jede se mnou dneska mladý Muzikant tak hovno chytmem...“

Jan Werich v Mýtě na rybách

V dnešní době, i přes svůj věk, je organizátorem mnoha kulturních a hudebních akcí. Už dvacet let se každý čtvrtěk schází s kamarády nad mariášem. Dostal pamětní medaili k 740. výročí vzniku královského věnného města Vysoké Mýto, kterou obdržel v roce 2003 od tehdejšího starosty Bohuslava Fencla. Druhé ocenění, cenu starosty, převzal na začátku března 2015 za svůj kulturní, duchovní a etický přínos.

Moto: Važte si svobody!

Gymnázium Otmara Vaňorného Vysoké Mýto

Vypracovaly: Anežka Motyčková, Sofia Serbáková, Laura Anna Pendráková a Sára Lišková